

se contradictors, de la seva admirable figura d'heroi de la malaltia.

Ningú dels del cafè pensava ja en l'original cotillaire, quan un dia el vegèren entrar xiroi, content, rialler, cridant amb veu de tro :

—Senyor Llorach, animi's. Jo ja estic curat!—

Realment semblava un altre; s'havia operat en ell un verdader miracle.

—I doncs, com ha sigut això?

—Res : un curandero. Quan l'anar a casa dels metges ja no tingué per mi cap aliecient, perque tot vé que cansa, vaig cercar la variant dels curanderos i sonambules. Oh, admirable, Sr. Llorach, admirable; lí recomano!

—Bé, i què?

—Que per fi vaig trobar una saludadora que després de mirar-me per tots indrets, me va dir... lo que no m'havia dit mai ningú, que jo no tenia rès. Jo, naturalment, vaig protestar, però ella toçuda com una mala reïra se'm va quadrar i va ordenar-me

que mengés de tot; arroç, fideus, carn, verdures... tot el que's pogués mastegar i engolir... i rès, que la vaig creure i que avui tinc salut per vendre.

—Infeliç! exclamà el Sr. Llorach.—Tot s'ho creu vosté! Ves si a mí me n'haurien donat entenet.

—Pròvi-ho!

—Que's pensa que no tinc dignitat!

—Però que no s'estima la vida?

—Força, que me l'estimo!

—Doncs ja veurà com si no em creu, jo viuré més que vosté.

—Es clar que ho veurem. Després, que viure tenint salut, no te cap mèrit. Lo extraordinari, lo meravellós, es viure estant tan malalt com estic jo.

I mentre el Sr. Ràfols va decidir-se a tallar sostenidors, ja que les cotilles havien caigut en desús, el Sr. Llorach va continuar impertèrrit mantenint el seu tipus de malalt malaltíssim, amb el mateix orgull i vanitat que'l que's considera preminent en l'art u ofici que conreua.

PERE CAVALLÉ

CANÇÓ D'ADOLESCENÇA

I

*Senyora àvia, senyora àvia,
lo que m passa us ho vull dir :
vós que sou persona sàvia
m'ho podreu ben aclarir.*

*Ja ja dies que us volia,
senyora àvia, això contar.
De vergonya no sabia,
davant vostra, com parlar.*

*Més, avuy, encoratjada,
senyora àvia, us ho diré...
En la falda, així assentada,
lo meu cor us obriré.*

*Sento en mí cert frisament,
tot me causa estrany temor,
mon cor plora, estant content...
Senyora àvia : ¿això es amor?*

II

*Per'quí passa, cada dia,
un jadrí molt ben plantat;
es l'hereu de la masia
més formosa del vehinat.*

*Va ab la cara ajaitadeta,
te'l cabell castany y fi,
y ab la seva miradeta...
tot lo cor me fa extremí.*

*Per'quí passa cada dia,
senyora àvia, aquell minyó,
y, passant, ja, ab galania :
—« Qu'ets bonica, Isabeló!... »—*

*Sento en mí cert frisament,
tot me causa estrany temor,
mon cor plora, estant content...
Senyora àvia : ¿això es amor?*

III

*Senyora àvia, cada dia,
me dú flors, lo gay donzell;
roses blanques, satalia,
y al bell mig encès clavell.*

*Al donarme, avuy la toya
m'ha besat la mà, despay...
Jo he sentit al cor tal joia
com no havia sentit may...*

*Senyora àvia, senyora àvia,
jo no sé que passa en mí...
Vós que sou persona sàvia
m'ho podreu ben bé aclarir!*

*Sento en mí cert frisament,
tot me causa estrany temor,
mon cor plora, estant content...
¡Senyora àvia! ¿això es amor?!...*

FRANCESCH MAS-ABRIL